

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

LISA
KLEYPAS

Lenktosios
GATVĖS ISTORIJS

Ledi Sofijos
meilužis

svajonių knygos

LISA KLEYPAS

*Ledi Sofijos
meilužis*

Romanas

Vilnius
2017

Skiriu redaktorei Lucijai Marco

Dėkoju Tau už pamokymus, draugystę ir neišsenkantį entuziazmą mums dirbant drauge, aš to niekada nelaikiau savaime suprantamu dalyku.

Kartais mums smarkiai pasiseka, kai tinkamu metu sutinkame tinkamą žmogų... Tada, kai aš stovėjau sudėtingoje gyvenimo kryžkelėje, tai buvai Tu.

Tik tokia talentinga redaktorė kaip Tu galėjo padėti man pasirinkti teisingą kryptį, o svarbiausia – neišklysti iš kelio. Esu labai laiminga Tave turėdama.

Su dėkingumu ir meile

L. K.

1

Jau pernelyg ilgai jis nesimylėjo su moterimi.

Seras Rosas Kenonas niekaip kitaip negalėjo paaiškinti savo reakcijos į Sofiją Sidni... Jis taip susijaudino, kad, norėdamas nusišalti išdavikišką erekciją, buvo priverstas skubiai atsistoti prie stalo. Priblokštas jis įdėmiai žvelgė į moterį ir negalėjo suprasti, kodėl vos čia pasirodžiusi ji įžiebė jam tokį karštą geismą. Iki jos dar jokiai moteriai nepavyko užklupti jo taip netikėtai.

Žinoma, ši būtybė medaus atspalvio plaukais ir mėlynomis akimis buvo žavinga, tačiau ji turėjo dar ką, kas pranoko išorinį grožį: po gležnumo kauke slypėjo aistringa prigimtis. Rosą, kaip visus vyrus, labiau jaudino tai, kas slepiama, negu tai, kas prikišamai demonstruojama. O Sofija Sidni neabejotinai turėjo ką slėpti.

Slopindamas geismą Rosas tylomis spoksojo į subraižytą raudonmedžio stalo paviršių, kol karštis atslūgo. Pagaliau

pakėlė akis ir sutiko jos neperprantamą žvilgsnį, bet nieko nesakė, jis seniai žinojo, kad tylėjimas – galingas ginklas. Tyla žmones trikdo... paprastai jie stengiasi ją užpildyti, o tai darydami atsiskleidžia.

Tačiau Sofija nepuolė nervingai čiauškėti, kaip tokiomis aplinkybėmis darytų dauguma moterų. Ji budriai žvelgė į jį ir tylėjo. Akivaizdžiai buvo pasiryžusi laukti, kol Rosas prabils pirmas.

– Panele Sidni, – galiausiai tarė jis, – mano sekretorius pranešė, kad jūs neatskleidėte jam savo apsilankymo priežasčių.

– Jeigu būčiau atskleidusi, jis nebūtų manęs pas jus įleidęs. Atėjau perskaičiusi skelbimą dėl darbo.

Per darbo metus Rosas tiek daug matė ir patyrė, kad jį nusteibinti buvo sunku. Bet žinia, jog ši moteris norėtų dirbti čia, jį apstulbino. Veikiausiai ši gražuolė visai nenutuokia, koks tai darbas.

– Man reikia padėjėjo, panele Sidni. Žmogaus, galinčio dirbti raštininku ir buhalteriu. Darbas Lenktojoje gatvėje – ne moterims.

– Skelbime nenurodyta, kad šiam darbui ieškote vyro, – atkreipė jo dėmesį mergina. – Aš moku skaityti, rašyti, tvarkyti namų ūkį, vesti buhalterines knygas. Kodėl turėčiau netikti šioms pareigoms?

Pagarbiame jos balse suskambėjo iššūkio gaidelė. Sužavėtas ir kiek sutrikęs Rosas susimąstė: gal juodu jau buvo kada nors susitikę? Ne... jis tikrai ją prisimintų. Vis dėlto mergina jam atrodė keistai pažįstama.

– Kiek jums metų? – pasiteiravo jis. – Dvidešimt dveji? Dvidešimt treji?

– Man dvidešimt aštuoneri, sere.

– Tikrai? – Rosas negalėjo patikėti. Iš išvaizdos ji neatrodė pasiekusi amžių, kai mergina jau laikoma senmerge.

– Taip, tikrai. – Pralinks mėjusi panelė Sidni pasilenkė per stalą ir padėjo rankas priešais Rosą. – Matote? Iš moters rankų galima spręsti apie jos amžių.

Rosas pažvelgė į nedideles rankas, ištiestas be jokios tuštybės. Jos buvo ne mergaitės, o darbščios moters, nevengiančios sunkaus darbo. Švarutėlės, tačiau nagai nukirpti kone iki pat gyvuonies. Ant pirštų likę baltų randelių nuo peilio, įdrėskimų pėdsakų ir pūsmėnulių formos žymė nuo karštos keptuvės arba puodo.

Sofijai sėdantis į savo vietą šviesa sumirguliavo jos rusvuose plaukuose.

– Ir jūs atrodote ne taip, kaip aš maniau, – prisipažino ji.

Rosas pašaipiai išrietė antakį.

– Nejaugi?

– Tikėjaisi išvysti apkūnų pagyvenusį džentelmeną su peruku ir pypke.

Jos žodžiai privertė Rosą nusijuokti keistu dusliu juoku ir tik dabar jis suprato, kaip seniai nesijuokė. Kažkodėl nesusilaikė nepaklausęs:

– Ar apgailestaujate, kad yra ne taip?

– Ne, – tyliai prisipažino mergina. – Nė kiek neapgailestauju.

Oras kabinete žaibiškai įkaito. Rosui knietėjo sužinoti, ar jis jai patrauklus. Netrukus jam sukaks keturiasdešimt, neatrodo jaunesnis. Sunkus darbas ir bemiegės naktys įrėžė pėdsaką veide, o spartus gyvenimo tempas neleido priaugti svorio. Rosas nėmaž nepriminė ramaus šeiminio gyvenimo išlepintų jo

amžiaus vyrų. Žinoma, jie neklaidžioja naktimis po Londoną, netiria žmogžudysčių ir apiplėšimų, nesilanko kalėjimuose, neslopina riaušių... Ne taip kaip jis.

Rosas pastebėjo, kad Sofija įdėmiai nužvelgė spartietišškai įrengtą jo kabinetą. Viena siena buvo nukabinėta žemėlapiais, prie kitos stovėjo knygų spintos. Patalpą puošė vienintelis paveikslas: tarp uolų čiurlena upeliukas, už jo tolumoje dunkso miškingos kalvos. Kai nutikdavo kokia nelaimė arba darbe susikaupdavo daug įtampos, ramus tamsokas peizažas padėdavo jam nusiraminti.

– Ar turite rekomendacinį laišką, panele Sidni? – šiurkštokai atnaujino pokalbį Rosas.

Mergina papurtė galvą.

– Deja, ankstesnis darbdavys man neduos rekomendacijos.

– Kodėl?

Dabar ji smarkiai sutriko, skruostus užliejo raudonis.

– Daug metų aš dirbau pas tolimą pusseserę. Kai mirė mano tėvai, ji leido man apsigyventi savo namuose, nors nebuvo turtinga. Atsidėkodama už jos gerą širdį aš dirbau viską, ką reikėjo. Atrodo, pusseserė Ernestina buvo manimi patenkinta, kol... – žodžiai įstrigo Sofijai gerklėje, kaktą išpylė prakaito lašeliai.

Rosas jau dešimt metų dirbo Lenktojoje gatvėje vyriausiuoju magistratu, buvo į valias prisiklausęs istorijų apie baisias nelaimes, skriaudas ir žmonių kančias. Nors širdis nesurambėjo, jis išmoko išlaikyti emocijų atstumą ir nesileisdavo sugraudinamas tų, kurie ko nors iš jo norėdavo. Tačiau matydamas Sofiją tokią susikrimitusią Rosas pajuto didžiulį norą ją paguosti, paimti ant rankų ir nuraminti. „Velniai griebtų“, – piktai

nusikeikė jis mintyse, mėgindamas suvaldyti nepageidaujamo globėjiškumo antplūdį.

– Tęskite, panele Sidni, – paragino Rosas.

Mergina linktelėjo ir giliai įkvėpė.

– Aš labai blogai pasielgiau. Įįsitaisiau meilužį. Jis man buvo pirmas... viešėjo dideliame dvare netoli mūsų kaimo... Sutikau jį išėjusi pasivaikščioti. Manęs dar niekada niekas nebuvo taip merginęs. Aš jį įsimylėjau ir mes... – ji nutilo ir nusuko žvilgsnį, nebegalėdama žiūrėti Rosui į akis. – Tas vyras žadėjo mane vesti, o aš, kvailelė, patikėjau. Kai jam atsibodau, jis nedvejodamas mane paliko. Žinoma, dabar aš suprantu, kaip buvo kvaila tikėtis, kad tokią padėtį užimantis vyras galėtų imti į žmonas tokią kaip aš.

– Ar jis aristokratas? – paklausė Kenonas.

Ji spoksojo į kelių kontūrus per sijoną.

– Ne visai. Jis buvo... yra jauniausias didiko sūnus.

– Kokia pavardė?

– Nenorėčiau jos minėti, sere. Visa tai dabar jau praeityje. Užteks pasakyti, kad pusseserė iš dvaro šeimininkės sužinojo apie mano meilės ryšį, negana to, paaiškėjo, jog tas vyras vedęs. Neverta nė aiškinti, koks kilo triukšmas, ir pusseserė Ernestina liepė man apleisti jos namus. – Sofija nervingai susiglostė sijoną ant kelių. – Suprantu, tai įrodymas, kad aš nedorovingo būdo. Bet patikėkite, nesu linkusi... flirtuoti. Jeigu galėtumėte nekalinti manęs dėl praities...

– Panele Sidni, – pertraukė ją Rosas. Tada palaukė, kol ji suėmė save į rankas ir vėl pakėlė į jį akis. – Būčiau veidmainis, jeigu dėl to jus pasmerkčiau. Mes visi darome klaidų.

– Tik ne jūs.

Tai išgirdęs Rosas kreivai šyptelėjo.

– Aš juo labiau.

Jos mėlynos akys neramiai sublizgo.

– Kokios tos klaidos?

Klausimas Rosą pralinksmino. Jam patiko merginos drąsa ir slepiamas pažeidžiamumas.

– Jums nebūtina apie jas žinoti, panele Sidni.

Jos lūpose iš lėto sušvito šypsena.

– Tada aš lieku prie savo nuomonės, kad esate neklystantis.

Tokia šypsena moteris gali šypsotis tik aistringai pasimylėjusi. Reta dailiosios lyties atstovė pasižymi tokiu pastangų nereikalaujančiu jausmingumu, tokia natūralia šiluma – tuo, kas vyrą priverčia pasijusti rinktiniu eržilu veislinių žirgų ūkyje. Priblokštas Rosas sutelkė dėmesį į stalo paviršių. Deja, tai neišblaškė sukrečiančių vaizdinių, užplūdusių jo sąmonę. Rosas troško pasiguldyti Sofiją ant raudonmedžio stalviršio ir išrengti nuogai. Išbučiuoti jai krūtis, pilvą, šlaunis... praskleisti garbanėles tarp kojų, priglusti burna prie švelnių sūrokų klosčių, o tada laižyti ir čiulpti, kol ji sušuks iš palaimos. Kai ji bus jau pasirengusi, jis atsisegs kelnes, panirs giliai į ją ir tol judės pirmyn atgal, kol numaldys siautulingą savo geismą. Paskui...

Suirzęs, kad praranda savitvardą, Rosas ėmė barbenti pirštais į stalą. Jis stengėsi prisiminti, apie ką juodu kalbėjosi.

– Prieš imdamiesi narplioti mano praeitį, – tarė jis, – dar pasidairykite po jūsų. Pasakykite, ar po savo nesantuokinio ryšio likote su kūdikiu?

– Ne, sere.

– Jums pasisekė.

– Taip, sere.

– Ar Šropšyras – jūsų gimtinė?

– Ne, sere. Mudu su jaunesniu broliu esame gimę miestelyje prie Severno*, – Sofija nutilo, jos veidu perbėgo šešėlis, ir Rosas suprato, kad merginos praeityje slypi daug skaudžių prisiminimų. – Tėvai nuskendo apsivertus valčiai ir mes likome našlaičiai. Ėjau tik tryliktus metus. Tėtis buvo vikontas, tačiau žemių mes valdėme nedaug, o dar mažiau turėjome išteklių joms išlaikyti. Neatsirado giminaičių, kurie galėtų ar norėtų pasirūpinti nuskurdusiais našlaičiais. Keletas kaimynų paeiliui mus prižiūrėjo, bet... – ji vėl nutilo, paskui prabilo apgalvodama kiekvieną žodį: – Mudu su Džonu buvome tikri padaužos. Lakstydavome po kaimą krėsdami išdaigas, kol vieną kartą įkliuvome kažką nugvelbę kepykloje. Tada aš atsidūriau pas pusseserę Ernestiną.

– Kas nutiko jūsų broliui?

Sofijos žvilgsnis apniuko, ji įsitempė.

– Džonas jau miręs. Titulas dingo, o šeimos žemės liko be savininko, nes nebėra nė vieno vyriškos lyties paveldėtojo.

Pats patyręs daug sielvarto, Rosas buvo neabejingas ir kitų skausmui. Jis iškart suprato: kad ir kas atsitiko Sofijos broliui, tai paliko gilią žaizdą jos širdyje.

– Užjaučiu dėl brolio, – tyliai tarė jis.

Ji sėdėjo suakmenėjusi, atrodė, jo nė negirdi.

Juodu ilgokai tylėjo, pagaliau Rosas prabilo kимиu balsu:

– Jeigu jūsų tėvas buvo vikontas, į jus galima kreiptis „ledi Sofija“.

---

* Ilgiausia upė Britų salose (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Tai išgirdusi mergina karčiai šyptelėjo.

– Veikiausiai galima. Bet atrodyčiau labai pretenzinga, jei reikalaučiau vadinti taip pagarbiai, nemanote? Tos dienos, kai buvau ledi Sofija, jau praeityje. Dabar trokštu vienintelio dalyko: susirasti tinkamą darbą, tada galbūt pavyktų pradėti naują gyvenimą.

Rosas atidžiai žvelgė į ją.

– Tiesą sakant, panele Sidni, aš negaliu savo padėjėja įdarbinti moters. Be kitų darbų, jūs privalėtumėte pagal sąrašus tikrinti į kalėjimą Naujųjų Vartų gatvėje ir iš jo vežamus nusikaltėlius, rinkti Lenktosios gatvės policijos būrio pareigūnų ataskaitas, užrašyti įvairiausio plauko niekšų, kasdien užsukančių į šį pastatą, parodymus. Toks darbas žėistų jautrią moters prigimtį.

– Aš nieko prieš, – šaltakraujiškai patikino mergina. – Kaip sakiau, neturiu šeimos ir nebesu nekalta. Nesu jauna, man nereikia saugoti savo reputacijos nei paisyti visuomeninės padėties keliamų reikalavimų. Daugybė moterų dirba ligoninėse, kalėjimuose ir prieglaudose, susiduria su beviltiškais nelaimėliais ir nepataisomais nusikaltėliais. Jos kažkaip išgyvena – išgyvensiu ir aš.

– Jūs negalite būti mano padėjėja, – kategoriškai pareiškė Rosas. O kai Sofija norėjo prieštarauti, jis nutildė ją rankos mostu. – Tačiau ką tik išėjo į pensiją mano namų šeimininkė, mielai priimčiau jus į jos vietą. Šios pareigos jums tiktų labiau.

– Aš galėčiau pasirūpinti ir namų ūkiu, – nusileido Sofija. – Suderinčiau su jūsų padėjėjos pareigomis.

– Siūlotės dirbti už du? – kiek pašaipiai pasiteiravo Rosas. – Nemanote, jog vienam žmogui gali būti per sunku?

– Kalbama, kad jūs dirbate už šešis, – atšovė Sofija. – Jeigu tai tiesa, aš tikrai pajėgsiu dirbti už du.

– Aš nesiūlau jums dvejų pareigų. Siūlau vienas... namų šeimininkės.

Keista, jo įsakmus balsas privertė Sofiją nusišypsoti. Jos akyse sužibo iššūkis, tačiau tai buvo draugiška provokacija, atrodo, ji suprato, kad Rosas neleis jai išeiti.

– Labai ačiū, ne, – atsakė ji. – Aš noriu gauti tai, ko prašau, arba nereikia nieko.

Roso veidas sustingo, tokios jo išraiškos bijodavo net šilto ir šalto matę pavaldiniai.

– Panele Sidni, iš visko matyti, kad jūs nesuvokiate, su kokiais pavojais tektų susidurti. Patraukliai moteriai nedera sukintėtis tarp nusikaltėlių, kurių elgesio neįmanoma prognozuoti.

Sofijos, rodės, neveikia jokie bauginimai.

– Aš dirbčiau apsupta daugiau nei šimto teisėsaugos pareigūnų: konsteblių, raitųjų patrulių ir viso būrio policininkų. Esu įsitikinusi, kad darbe būčiau saugesnė nei apsipirkinėdama Karaliaus gatvėje.

– Panele Sidni...

– Sere Rosai, – nutraukė ją Sofija ir atsistojusi įsiremė delnais į stalą. Drabužis aukštu kaklu nieko neatskleidė jai pasilenkus į priekį. Tačiau jeigu ji būtų vilkėjusi suknelę gilia iškirpte, jos krūtys būtų jam pateiktos it du sultingi obuoliai ant lėkštės. Nepakeliamai susijaudinęs nuo tokios minties Rosas prisivertė žiūrėti Sofijai į veidą. Šypsena kilstelėjo jos lūpų kampučius. – Jūs nieko neprarasite, jeigu leisite man pamėginti, – neatlyžo ji. – Duokite mėnesį ir aš įrodysiu, ko esu verta.

Rosas nenuleido nuo jos akių. Sofijos pastangos jį sužavėti jam pasirodė mažumėlę suvaidintos. Ji bandė jį paveikti siekdama tikslo... ir jai sekėsi. Bet kodėl, dėl Dievo meilės, ši mergina taip veržiasi dirbti su juo? Rosas nusprendė negalys leisti jai išeiti, kol neišsiaiškino jos elgesio motyvų.

– Jeigu nesugebėsiu jums įtikti, – pridūrė Sofija, – galėsite nusisamdyti ką nors kitą.

Rosas buvo laikomas praktišku žmogumi. Pasisamdęs šią moterį jis pasielgtų neapdairiai. Netgi kvailai. Ir puikiai žinojo, kokią išvadą padarys kiti jo įstaigos darbuotojai. Jie nuspręs, kad jis nusamdė panelę Sidni dėl jos moteriško žavesio. Nesmagu pripažinti, bet tai būtų tiesa. Jau seniai jokia moteris netraukė Roso taip smarkiai. Jis troško, kad Sofija, tokia graži ir protinga, liktų čia, rūpėjo išsiaiškinti, ar ir jis bent truputį ją domina. Roso protas dvejojo, ar verta priimti tokį sprendimą, tačiau mintis temdė seksualinis potraukis, jam nepavyko jo nuslopinti.

Ir pirmą kartą dirbdamas magistratu jis leido geismui įveikti protą.

Suraukęs antakius Rosas čiupo pirmą po ranka pasitaikiusią dokumentų šūsnį ir ištiesė Sofijai.

– Ar žinote, kas yra „Hue and Cry“?

Ji paėmė netvarkingą pluoštą popierių.

– Man regis, tai savaitinis policijos naujienų leidinys.

Rosas linktelėjo.

– Jame pateikiamas sąrašas teisėsaugos ieškomų nusikaltėlių, apibūdinama jų išvaizda, paskelbiama, kuo jie kaltinami. Tai viena iš veiksmingiausių mūsų darbo priemonių, ypač ieškant

nusikaltėlių mano jurisdikcijoje esančiose grafystėse. Popieruose, kuriuos laikote rankose, yra Anglijos miestų merų ir magistratų pranešimai.

Sofija permetė akimis keletą įrašų ir garsiai perskaitė:

– „Arturas Klevenas: kalvis, maždaug metro aštuoniasdešimt ūgio, tamsiais garbanotais plaukais, didele nosimi, kalba moterišku balsu, kaltinamas sukčiavimu Čičesteryje... Merė Tompson, dar vadinama Gembe arba Gudruole: aukšta liesa mergina lygiais šviesiais plaukais, kaltinama užpuolimu ir žmogžudyste Vulverhamptone...“

– Tuos pranešimus reikia surinkti ir išleisti kiekvieną savaitę, – griežtai tarė Rosas. – Nuobodus užsiėmimas, o aš turiu ir daugiau neatidėliotinų darbų. Taigi nuo šiol tai bus jūsų pareiga. – Jis mostelėjo į kampe stovintį staliuką, apkrautą knygomis, aplankais ir įvairiausiais popieriais. – Galite dirbti čia. Turėsime dalytis šiuo kabinetu, atskiro jums, deja, negaliu pasiūlyti. Bet aš vis tiek dažniausiai būnu išėjęs tirti nusikaltimų.

– Vadinas, jūs priimate mane į darbą, – patenkinta tarė Sofija. – Dėkoju, sere Rosai.

Jis metė į ją pašaipų žvilgsnį.

– Jeigu pamatysiu, kad esate netinkama šiam darbui, išklausysite mano sprendimą neprieštaraudama.

– Taip, sere.

– Dar vienas dalykas. Aš nereikalausiu, kad kiekvieną rytą tikrintumėte kalėjimo furgoną. Šį darbą pavesiu Vikeriui.

– Tačiau jūs sakėte, jog tai įeina į jūsų padėjėjo pareigas, tad aš...

– Ar jūs ginčijatės su manimi, panele Sidni?

Mergina iškart užsičiaupė.

– Ne, sere Rosai.

Jis linktelėjo galvą.

– „Hue and Cry“ reikia parengti iki antros valandos. Kai baigsite, nueikite į Lenktosios gatvės ketvirtą namą ir susiraskite Ernestą, tamsiaplaukį vaikinuką. Pasakykite, kur yra jūsų daiktai, tegul nueina ir parneša, kai atiduos „Hue and Cry“ spaustuvininkui.

– Nėra jokio reikalo versti jo nešioti mano daiktus, – paprieštaravo Sofija. – Radusi laiko aš pati nueisiu į nakvynės namus.

– Jūs nevaikščiosite viena po Londoną. Nuo dabar esate mano globoje. Kai norėsite kur nors išeiti, jus lydės Ernestas arba kuris nors iš policininkų.

Sofijai tai nepatiko – Rosas pastebėjo apmaudą jos akyse. Tačiau mergina nesiginčijo. Ir Rosas dalykiškai tęsė:

– Per likusį laiką apžiūrėkite tarnybines patalpas ir mano gyvenamąjį namą. Vėliau, kai mano kolegos susirinks į posėdį, aš jus pristatysiu jiems.

– Ar būsiu supažindinta ir su Lenktosios gatvės policijos būrio pareigūnais?

– Abejoju, kad ilgai pavyks jų išvengti, – santūriai pareiškė Rosas.

Pagalvojęs, kaip tie vyrai reaguos į magistrato padėjėją moterį, jis kietai sučiaupė lūpas. Toptelėjo mintis, ar tik ne dėl jų Sofija veržėsi čia įsidarbinti. Anglijos moterys dėl jų kraustosi iš galvos. Jų vaizduotę kursto menkaverčiai romanai, kuriuose policininkai vaizduojami kaip didvyriai. Galimas daiktas, kad ir Sofija trokšta sužavėti kurį nors iš jų. Jei taip, jai nebus sunku. Lenktosios gatvės policininkai – aistringi vyrai, be to, visi,

išskyrus vieną, nevedę.

– Beje, aš netoleruosiu tarnybinio romano Lenktojoje gtvėje, – perspėjo jis. – Policininkai, konstebliai, raštininkai... jums draudžiama su jais prasidėti. Žinoma, aš neprieštaruosiu, jeigu panorėsite užmegzti santykius su kuo nors ir šalies.

– O kaip jūs? – tyliai paklausė Sofija, išgąsdindama Rosą šitokiu klausimu. – Ar ir su jumis draudžiama?

Priblokštas, kankinamas geismo Rosas svarstė, kokį žaidimą ši moteris žaidžia.

– Savaime aišku, – atsakė jis beaistriu veidu.

Ji šyptelėjo ir nuėjo prie popieriais apkrauto stalelio.

Greičiau nei per valandą Sofija išrūšiavo pranešimus ir perrašė tokia aiškia, dailia rašysena, kad bet kuris spaustuvininkas liktų patenkintas. Ji dirbo ramiai, taupiais judesiais, Rosas būtų pamiršęs, jog apskritai dar kas nors yra kabinete, jei ne ore tvyrantis aromatas. Jis Rosą jaudino, buvo neįmanoma nekreipti dėmesio. Giliai įkvėpęs Rosas mėgino atpažinti kvapus. Juto arbatos ir vanilės dvelksmą, sumišusį su moters odos kvapu. Vogčiomis metė žvilgsnį į subtilų Sofijos profilį, pasigrožėjo šviesos žaismu plaukuose. Matė nedidukę ausį, ryškų smakrą, švelnų nosies linkį, blakstienas, metančias ant skruosto ilgus šešėlius.

Sofija kruopščiai rašė palinkusi prie lapo. Rosas įsivaizdavo, kaip jos darbščios rankos paliečia jo kūną... kažin, jos šiltos ar vėsios? Kokios būtų Sofijos glamonės: neryžtingos ar drąsios? Iš įsivaizdos ji atrodo gležna, santūri, tačiau nesunku nujausti joje slypinčią viliokę... Vyras galėtų ją išlaisvinti, jei tik sugebėtų ganėtinai giliai prisiskverbti.

Nuo tokių minčių kraujas ėmė sparčiau tekėti gyslomis. Rosas pasmerkė save, kam leidosi taip paveikiamas Sofijos. Nepatenkintas geismas, rodė, sunkiasi per odos poras ir pripildo kabinetą. Kaip keista, kad pastarieji lytinio susilaikymo mėnesiai, netgi metai nebuvo labai sunkūs – iki dabar. Staiga geismas tapo nebepakeliamas, jis troško moters kūno, įsivaizdavo, kaip švelni makštis apgniauzia jo varpą, o jos jausmingos lūpos atsako į bučinius...

Kai Roso geismas pasiekė aukščiausią ribą, Sofija priėjo prie stalo ir padavė jam prirašytus lapus.

– Ar taip norėjote, kad padaryčiau? – pasiteiravo ji.

Rosas permetė akimis lapus nelabai matydamas, kas ten parašyta. Linktelėjęs greitomis gražino juos Sofijai.

– Tada paduosiu juos Ernestui, – pareiškė ši ir šlamindama sijonais išėjo iš kabineto.

Durys tyliai dunkstelėjusios užsidarė ir Rosą apgaubė taip trokštama vienuma. Su palengvėjimu atsidusęs jis priėjo prie krėslo, kuriame ką tik sėdėjo Sofija, ir perbraukė pirštais per atkalte, per porankius. Pirmykščio potraukio skatinamas jis ieškojo bent menkiausio pėdsako šilumos, galbūt užsilikusios nuo jos rankų. Giliai įtraukė į plaučius oro su lengvu jos kvėpalų dvelksmu.

„Taip, susilaikymas užtruko per ilgai“, – vyriškai susijaudinęs mąstė Rosas.

Nors ir dažnai kamuojamas kūno geidulių, Rosas iš pagarbos moterims nesinaudojo prostitučių paslaugomis. Sėdėdamas magistrato kėdėje jis gerai susipažino su šios profesijos atstovių gyvenimo užkulisiais ir nenorėjo jų išnaudoti. Dar

daugiau, žengęs tokį žingsnį jis suteptų tai, kas jiedviem su žmona kadaise buvo šventa.

Rosas svarstė galimybę vesti antrą kartą, tik kol kas nesutiko jam į žmonas tinkamos moters. Policijos magistrato žmona privalo būti stipri ir savarankiška. Ji turi lengvai įsilieti į visuomenės sluoksnį, kuriam priklauso jo šeima, ir į niūrų Lenktosios gatvės gyvenimą. O svarbiausia – jai teks tenkintis jo draugyste, ne meile. Jis daugiau neleis sau vėl pamilti taip, kaip mylėjo Eleonorą. Praradimo skausmas buvo žiaurus, jai mirus jam plyšo širdis.

Jis tik troško, kad kūno reikmių būtų galima atsikratyti taip lengvai, kaip atsikratė poreikio mylėti.

Dešimtmečius Lenktosios gatvės ketvirtuoju numeriu pažymėtame name buvo gyvenamosios patalpos, policijos būstinė ir teismas. Tačiau prieš dešimt metų serą Rosą Kenoną paskyrus vyriausiuoju magistratu, jo įgaliojimai ir jurisdikcijos ribos išsiplėtė, todėl teko įsigyti ir gretimą pastatą. Dabar Lenktosios gatvės ketvirtame numeryje buvo sero Roso gyvenamasis būstas, o trečiame tilpo darbo kabinetai, kelios teismo salės, raštinės, rūsyje – areštinė, kurioje buvo laikomi ir kvočiami suimti nusikaltėliai.

Ieškodama pasiuntinuko Sofija greitai susipažino su sero Roso gyvenamojo namo kambarių išplanavimu. Ernestą ji rado pusrūsyje, tarnų virtuvėje: jis sėdėjo prie medinio stalo ir valgė duoną su sūriu. Sofijai prisistačius, juodaplaukis ištįsęs pauglys susidrovėjęs skausmingai nuraudo. Kai Sofija padavė jam „Hue and Cry“ rankraštį ir paprašė iš nakvynės namų

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Šių bebaimių ir ryžtingų vyrų iš Lenktosios gatvės karalienės Viktorijos laikų Londone laukia ne vienas iššūkis. Tačiau dėl meilės jie pasiryžę rizikuoti viskuo.

Kam ledi Sofjai reikia meilužio?

Ar pavyks jai suvilioti vienuolišku gyvenimu garsėjantį vyrą?

Ledi Sofija Sidni padarys viską, kas jos galioje, kad įviliotų į pinkles nepasiekiamąjį serą Rosą Kenoną. Jos tikslas – apjuodinti jo gerą vardą ir sukelti skandalą, apie kurį kalbėtų visas Londonas. Ji palengva įsiskverbia į šio vienišiaus gyvenimą: įgyja pasitikėjimą, įsikuria su juo po vienu stogu.

Kiekvieną rytą Sofijos artumas serą Rosą varo iš proto... tai, kaip ji pasilenkia per stalą patiekdama pusryčius... kaip švelniai ir jaudinamai paliečia ranka. Kiekvieną vakarą ji akimis – ir visu kūnu – siunčia jam tylų pažadą, kad laikas iki pat aušros galėtų būti kupinas neapsakomos aistros, o ne sunkaus miego... jeigu tik jis įsileistų ją į lovą.

Sofija supranta: seras Rosas sulig kiekviena diena vis karščiau ją įsimyli. Tačiau pati nenori pamilti. Ir tikrai nesitiki, kad jis pasipirš...

svajonių knygos

9 786090 301944

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos